

A Szent István-i eszme földrajzi alapjai

A MA ÉLŐ MAGYARSÁGNAK a második világháború számos gondja között is az egyik legsarkalatosabb problémája az újra soknyelvű országnak magyar módon, magyar hagyományok szerint vezetése, amit röviden Szent István-i állameszmének szoktunk nevezni. A visszatért területeken, s közöttük talán első sorban éppen a Délvidéken, naponta szembe találkozik az ember ezzel a kérdéssel. Következtesen igyekszünk az elveket keresztülvinni, sokszor még a magyar nép kárára is. Ezen aztán méltán csodálkoznak a visszatért területek magyar és nem magyar lakószáma egyaránt. Ez megint érthető, hiszen ők nem ismerik a trianoni csonkaország 20 esztendejének küzdelmeit, amik a szinte teljesen homogén nemzetiségűvé tett magyarságban újraélesztették a Szent István-i állameszmét. Sajnos azonban a visszatért területekre került anyaországi magyarság körében is egyre jobban kezdenek a Szent István-i elvek éppen gyakori hangoztatásuk következtében üres jelszónak kopni. Pedig áldozatos élete végén Teleki Pál gróf éppen ettől félt, mert a jelszónak kopott eszme elveszti nemzetmegtartó erejét. Éppen ezért erősen időszerűnek látszik ma, több mint két évvel az eddig utolsó ország rész visszatérése után, újra szembenéznünk a Szent István-i elvek lényegével.

Amikor ezelőtt két esztendővel Teleki a Férfi Cserkészek előtt „A Szent Istváni birodalom 1941-ben” címen előadást tartott, azt ezzel kezdte: „Messze fogok visszanyulni, mert csak úgy lehet megmagyarázni, hogy az mi. Nem Szent Istvánnal kezdődik, hanem messze-messze előtte, akkor, amikor különböző népelemekből a nemzet kezd megformálódni, amikor vezetők és harcosok vállalják azokat a feladatokat, amelyeket csak egy erős, összetartó nemzet hajthat végre.” — A távol urali őshazától kezdve ez az eszme kormányozta és tartotta össze a magyar államot a határtalan keleti pusztákon és a világ legjobban határolt országalkotó tájában, a Kárpátok medencéjében egyaránt mindaddig, amíg a nemzet elég erős volt ahhoz, hogy a maga lábán járjon, a saját feje szerint cselekedjen, egy szóval, hogy államot alkosson.

A Szent Istváni állameszme nem Európában született, hanem keleten, Ázsia pusztáin. A puszták természeti viszonyaiból fakad, hogy rajtuk mindenhol kétféle népesség él egymásra többé-kevésbé reá-utalva, s így kifejlődik köztük a szimbiotikus életforma.

A puszták oka a csapadékszegénység. A mi éghajlatunk alatt évi 10 C° középhőmérséklet mellett ez évente 200—400 mm csapadékot jelent. Ennek a csapadékmennyiségnek az alsó határa már sivatagot, a

felső pedig már fákkal tarkított parktájat jelent. Mezőgazdasági szempontból a sivatag értéktelen terület. A pusztá nomádpásztorokodással hasznosítható, a parktájakon pedig már földművelés is űzhető. A pusztá tehát átmeneti táj mind növényzeti, mind művelési szempontból. Ahol a hiányzó csapadékok forrás, kút, vagy folyó pótolja, ott oázis keletkezik a legbelterjesebb földműveléssel a határig, ameddig a víz az öntözéshez elegendő. Itt a szó szoros értelmében vett földhöz kötött népeség lakik. Ezek békés földművelők, iparosok, akik félve tekintenek a puszták felé. S hogy az onnan jövő veszedelemmel szemben védekezzenek, várszerűen megerősített falvakba, városokba húzódnak. — A puszták népe viszont rideg pásztor. Ez házat nem építhet magának, mert amint valahol letelepedt a földet, kénytelen felszedni a sátorfáját, hogy friss legelő-területen űsse fel újra a tanyáját. Állandó küzdelemben van az elemekkel és saját fajtájával. Ennélfogva harcias természetű.

Az oázis-lakó és a nomád lakóterét a természet élesen elhatárolta egymástól. Sok esetben vonallal válik el az öntözhető oázis-terület a pusztától, s azon a vonalon túl a földművesnek nincs keresni valója. Fordítva ugyan nem áll ez, mert a puszták népe nemcsak a veteményeket legelteti le szívesen a jószágával alkalomadtán, hanem az oázisban felhalmozott terményeket, vagyont, kincseket is szívesen elrabolja, ha teheti. Hiszen ezekre szüksége is van, mert maga nem termelheti őket. Hamarosan tudatára ébredt azonban annak, hogy a tönkretett oázis többé az ő számára értéket nem jelent, s önmagának is többet használ, ha a közelében élő oázis lakóval békében él. Vele cserekereskedést folytat, sőt a távolabbi területről betörő nomádokkal szemben meg is védi. Ez a védelem viszont az oázislakó szemében jelent nagy értéket, mert ezzel nemcsak a saját nomádjának mindennapos háborgatásától szabadul meg, hanem mentesül az állandó katonáskodástól is, ami különben sem kenyere. Ezért a nyugalomért szívesen hoz áldozatot is, a nomádnak adót fizet, vagy zsoldjába fogadja. Ez már csak a forma kérdése.

Igy aztán *szerves együttélés jön létre az oázis-lakó földműves és a pusztai nomád pásztor között mindkettő javára. Minthogy érdekerületeik természetből fogva szorosan elhatároltak, békés együttélésüket mi sem zavarhatja meg.* Legfeljebb a nomád pillanatnyi kapzsisága boríthatná fel ezt. Ettől a lépéstől azonban őt éppen politikai iskolázottsága és a távoli jövővel is számoló, jól felfogott érdeke mindenkor visszatartja.

Az oázis-lakó és a nomád mindenkor más fajta ember, s más nyelven is beszél, mégis egy élet-közösségben, mondhatjuk egy államban él. Az egymás közötti érintkezés igen sok esetben egy harmadik, nemzetközi nyelven történik, pl. a kóránnak a nyelvén, arabul. Vagy, amennyiben ilyen közvetítő nyelv nincsen, megtalálják egymás nyelvét, vagy tolmács útján érintkeznek, de a nyelvi kérdés mint az együttélést akadályozó probléma soha fel nem merül. Sőt legtöbbször azt látjuk, az állami együttélésben a vezető szerepet vivő, és a hatalmat képviselő nomád nép az, amely megtanulja a földműves nyelvét.

Mindezek Teleki Pál gróf kutatásaiból és tanításaiból ismert dolgok. Ő ebből a *politikai éleslátásból folyó türelmet* hangsúlyozta a hatalmat képviselő nomád részéről, mint a Szent István nevéhez fűződő elvek alapját. *En most az azonos élettérben a lakóterek élesen elhatárolt voltát és a szimbiozisban élő népek különböző foglalkozását szeretném emellett kiemelni, mint a Szent István-i elvek alkalmazásának feltételét.*

Amennyiben ez az éles elkülönülés nincsen meg, feltétlenül megindul a nyelvi és faji összeolvadás, amalgamizálódás. A két egymás mellé, vagy egymás alá került népelem, a hódító és a meghódított összeolvad. A hódító gyakorolja a hatalmat, a hódított és a meghódított névét. A nyelvét azonban szinte szabályszerint veszni hagyja, s átveszi a meghódított nép nyelvét. Lehet, hogy ebben éppen a Szent

István-i türelemnek van a legnagyobb szerepe. Szépen láthatjuk ezt a folyamatot a bolgár nép elszlávosodásában. De magának a magyar népnek a kialakulása is ugyanígy történt. A finnugor előmagyarságot leigázó bolgártörök nép nyelvileg összeolvadt a finnugor előmagyarokkal.

Az elkülönülés pedig az átmeneti tájakban nincs meg élesen. A parktájban a pusztai és a földművelő, sőt még az erdőlakó nép is megtalálja a természettel szemben támasztott igényeit, a parktájak tehát szükségszerűen a népkeveredés tájai. Ilyenek Nyugat-Európa vidékei.

Kelet-Európában és Belső Ázsiában a kontinentálisan szélsőséges éghajlat folytán észak-déli irányban a hőmérsékleti és nedveségi különbségek igen nagyok. Így aztán szinte átmenet nélkül jutunk a pusztákból az erdőkebe, a parktájak öve annyira keskeny. Ezért vált lehetővé, hogy a magyarságnak az erdőlakó finnugor őse és pusztai bolgár-török őse egymás mellé kerüljön, sőt összeolvadjon.

Teleki Pál és Hóman Bálint szépen kimutatta, hogy az urali őshazából elindulva a magyarság nyugati vándorútján mindig a puszták dúsabb, nedvesebb széléit kereste. Lebédián és Etelközön át így jutott el a Kárpátok medencéjébe.

Valójában itt talált neki megfelelő hazára. Köztudomású ugyanis, hogy a Magyar Alföld a keleti puszták legnyugatibb nyulványa. Itt azonban az átmenet sokkal fokozatosabb, a parktáj széles, s az erdő nem érintkezik olyan éles vonalban a pusztával, mint keleten. A Kárpátok medencéjének túlnyomó része parktáj, azaz olyan vidék, amelyet a magyarság vándorútján mindig keresett. Ezen belül — éppen a medence zárttsága miatt — szigetszerűen látunk füves pusztákat és a hegységekben, minthogy ott bővebb a csapadék, erdős tájakat.

Hazánk klimatikusan és vegetációban egyaránt átmeneti táj Kelet-, Nyugat- és Dél-Európa tájai között. A nyugati lombos erdők, a keleti puszták és fenyvesek, valamint a déli mediterrán növényzet és éghajlat szögellik össze ezen a helyen. Ez így volna akkor is, ha hazánk területén olyan síkság volna, mint pl. az Észak-német- és a Lengyel-síkság. Ez esetben azonban — jóllehet az átmenet fokozatosabb volna — az egyes növényzeti tájtipusok mégis jól elhatárolódnának egymástól. Nem volnának köztük szigetszerű átnyulások, zárványok.

De Magyarország domborzatilag is átmeneti táj a nyugat-európai lekopott tönkhegységek, a keleteurópai síkságok és a dél-európai magas lánchegységek tája között, amennyiben mindhármát megtaláljuk benne körülbelül egyenlő arányban. És éppen a Kárpátok koszorúja teszi hazánkat egységes országgá. De ez a domborzati egység az ország egyes tájain belül igen nagy klimatikus és vegetációbeli különbségeket eredményez. 1000—2000 m magas hegységek Európa és általában a Föld más tájain nem okoznak olyan nagy csapadék-különbséget, hogy az a vegetációban erősen érzékelhető változásokat jelentene. Ámde Magyarország már fekvésénél fogva is klimatikusan átmeneti táj 500—600 mm csapadékkal. Ha itt csak 50 mm-rel megemelkedik a hegység oldalán a csapadék, a park-

tájat már erdő váltja fel. Ha viszont a medencékbe leszálló levegő szárazabbá válik és az évi csapadék ennek folytán csak 50—100 mm-rel kevesebb is, füves pusztá váltja fel a parktáját. Mindezt még a talajviszonyok is befolyásolják, éppen a táj átmeneti volta miatt. Így aztán hazánk dombvidékein parktáját, az Alföld közepén, a Mezőségen és a Mezőföldön füves pusztát, a hegységekben pedig erdőket látunk. *Hazánk ennek folytán nagyon különböző természeti tájakból tevődik össze.* Ez talán különösen hangzik első hallásra, hiszen mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy *hazánk egyike a Föld legegységesebb tájainak.* Ugyanolyan jól határolt természeti táj, mint akár a tengerek szigetei. De éppen a különböző tájaknak az Alföld körüli centripetális elhelyezkedése teszi hazánkat egységesé és Európa nagy tájai között önállóvá, mert különben megszlaná a három szomszédos nagy táj között. Ezért tűnik ki az ország egysége bármilyen természeti jelenséget ábrázoló térképen.

Népi szempontból mindennek igen fontos következményei vannak. Először is Európa három fenti nagy tájának egyenkint megvan a maga árja népcsaládja és sajátos keresztény felekezete: Északnyugat-Európában protestáns germánok, Dél-Európában katolikus románok és Kelet-Európa erdős tájain szlávok laknak. A dél-orosz pusztákon vándoroltak végig a népvándorlás bolgár-török néphullámai, s itt részben ma is ezekkel rokon néptörzdek élnek. Itt a keleti kereszténység mellett még pogányságot és buddhizmust is találunk. Ez a négyféle népelem mind megtalálta Magyarországon a neki megfelelő tájat. A rómaiak itt gyarmatokat létesítettek. A délszlávok hazánk erdős tájain keresztül szivárogtak le a Balkánra. Megtelepedtek Erdélyben és a Dunán túl a népvándorlás egyes germán törzsei is. És itt verték fel utolsó, legnyugatibb tanyájukat a puszták mongol népei is mind, a hunoktól a tatárokig.

E népek egyike-másika elvándorolt, mint pl. a keleti és nyugati gótok. Mások eltűntek, mint az avarok; vagy nevet cseréltek; mint a hunok, illetőleg székelyek. Ismét mások mintegy a történelmi események hátterében megőrizték népiségüket, mint a különböző szláv néptörzsek. A középkor elején a népmozgalom hazánkban nem volt kisebb, de nem is volt nagyobb, mint Európa többi államalkotó tájában, amelyekkel nagyságra is kb. megegyezik. Az angol, francia, spanyol, és olasz nemzet mind három-négy féle (kelta, román, germán stb.) népelemből gyuródott össze nemzeté ez időtájt. És fontos tudnunk, hogy mind a négy államalkotó tájban egy nyelvű nemzet alakult ki átlagosan egy évszázad leforgása alatt. A népkeveredés tehát ezekben a természetileg egyöntetű országokban tökéletes volt.

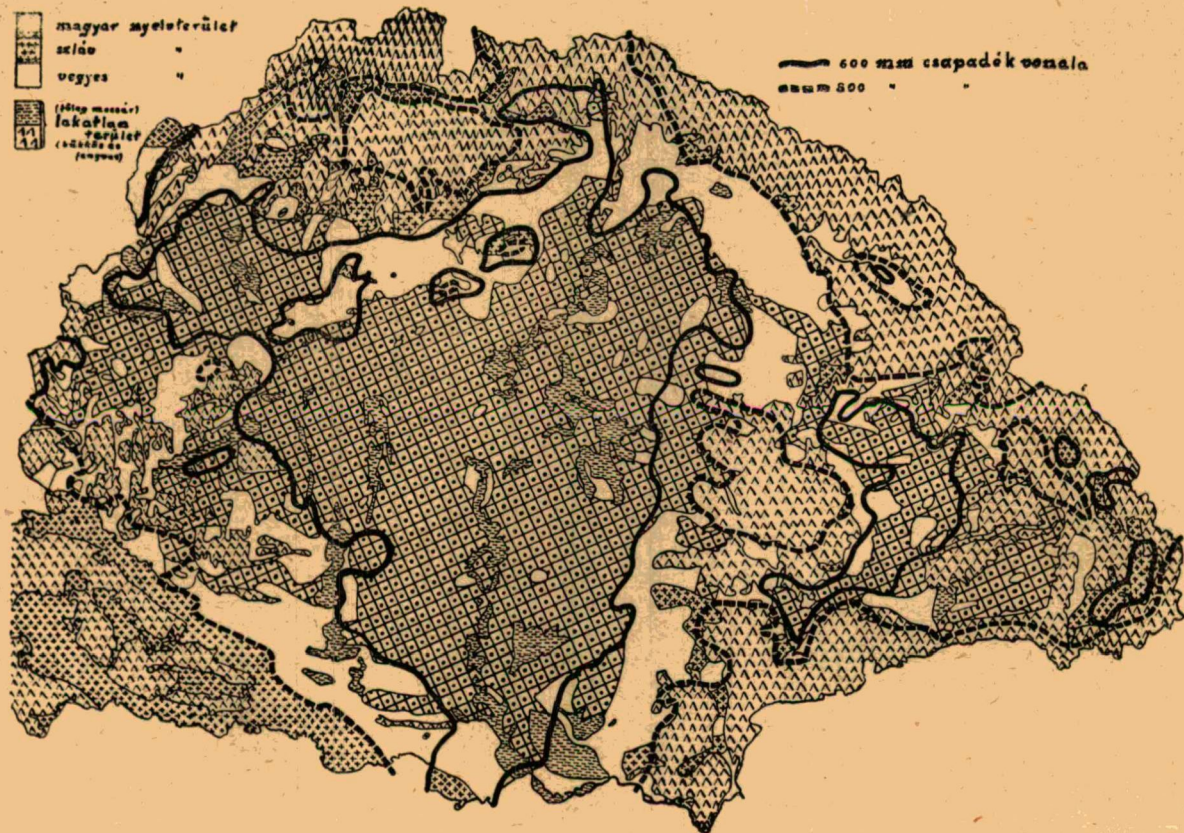
Nem így Magyarországon. Itt ma is megtaláljuk mindhárom európai árja népcsalád és mindhárom nagy keresztény felekezet képviselőit, és itt élünk köztük mi magyarok is. Pedig már ezernél több esztendeje itt vagyunk, sőt mi több, éppen akkor érkeztünk ide, amikor az európai nemzetformálódás és államalakulás nyugaton már befejeződött, s fejlődésének hullámai elérkeztek hazánkig. És ezer esztendő alatt nem olvadtunk be egyik árja nyelvcsaládba sem, de nem is olvastottuk magunkba egyiket sem. Ez pedig nem raj-

tunk mulott, és nem a szomszédainkon, hanem a földrajzi viszonyok természetes következménye.

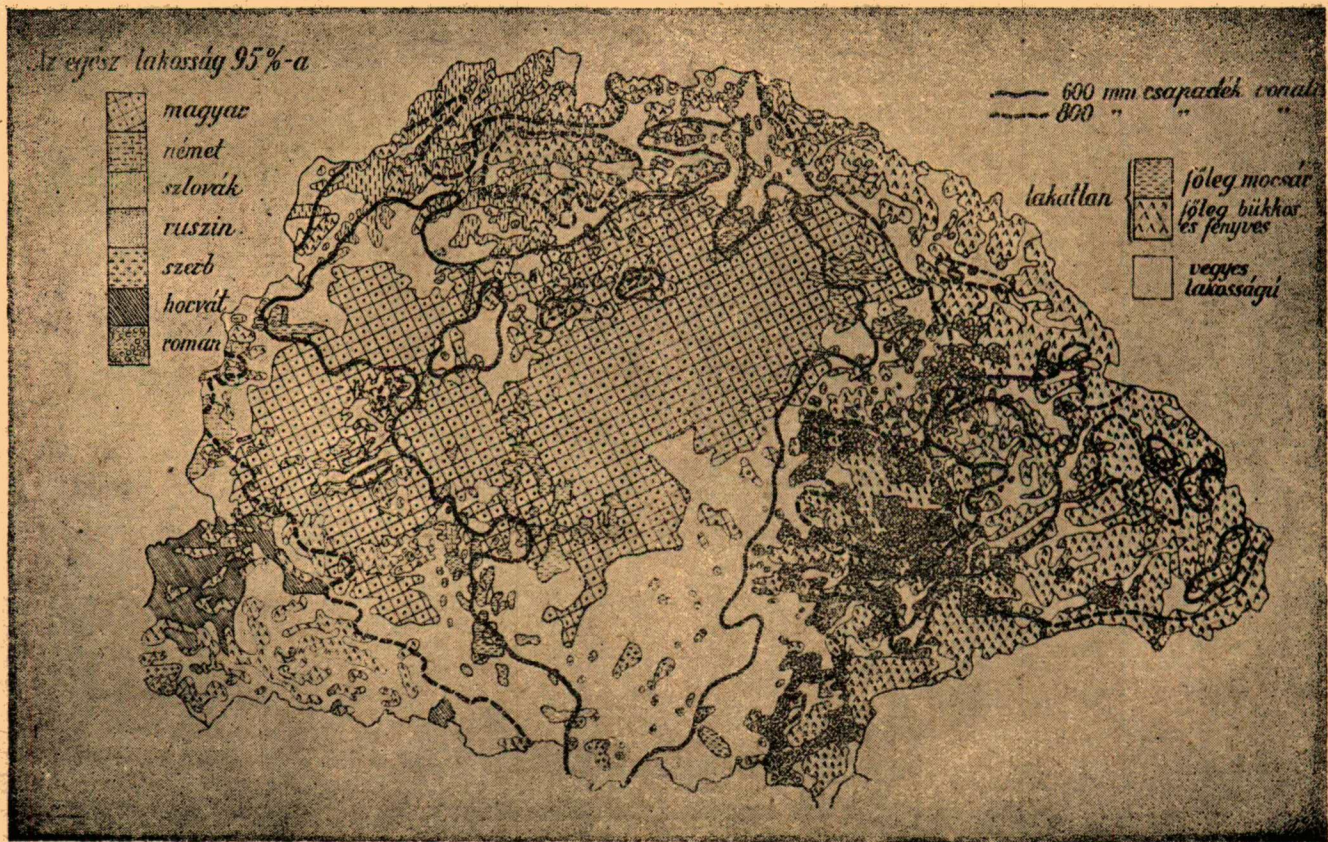
A honfoglaló magyarok és utódaik az itt talált népekkel vérsé-
gileg erősen összekeveredtek. Erre elegendő bizonyíték az, hogy a
magyarság külső megjelenésében sokkal inkább árja, mint mongol
ma már. Ezzel párhuzamosan azonban nem következett be a nyelvi
asszimiláció is, jóllehet ennek a veszélye többszörösen is fennfor-
gott, s maga a magyarság tudatosan csak a XVIII. és XIX. század
fordulóján lépett fel a nyelvi elnemzetietlenedés veszélyével szem-
ben. Az új hazában szláv, latin és germán szavak tömege jutott be
nyelvünkbe, amiket az új fogalmakkal együtt készségesen átvet-
tünk. Az egymást követő évszázadokban és a különböző társadalmi
rétegekben más és más arányban érvényesültek ugyan az idegen
nyelvi hatások, de egymást mégis annyira ellensúlyozták, hogy nyelv-
vünk alapjaiban megmaradhatott magyarnak. Kizárólag a hármas
hatásnak köszönhetjük, hogy nem olvadtunk be a bolgárok módján
valamelyik árja nyelvcsaládba. Ez pedig annak a következménye,
hogy földrajzilag mindhárommal szomszédosak vagyunk, sőt velük
egy hazában élünk.

Igen, *egy hazában élünk, de egymástól mégis elkülönítve*. Lát-
tuk, hogy mily éles különbségek vannak hazánk egyes tájai között.
Ezek a különbségek meghaladják azt a határt, amihez egy-egy nép
még alkalmazkodni képes. És ne felejtsük el, hogy nyelviileg is át-
meneti táj hazánk, és itt minden népcsalád nyelvterületének ha-
tárán van. Ilyen tájban aránylag csekély változás már nem kívána-
tossá teheti a tájat minden itt élő nép számára, s azt önkénytelenül
is átengedi a másíknak.

Teleki, Kniezsa és Glaser kutatásai világosan kimutatták, hogy
a honfoglaló magyarság első sorban az ország parktájjait szállotta
meg, és szállásterületeinek felső határa a tölgyesek felső határával,
illetőleg a bükkösök alsó határával esik össze. Teleki Pál azt is
észre vette, hogy a magyarság zárt nyelvterülete a 600 mm-es évi
csapadék területével nagyjában megegyezik. Az erdős hegységek
gyepüként szerepeltek a tölgybükk határon túl. Lakatlanok azon-
ban nem voltak teljesen, mert szláv törzsek ezen a határon felül is
laktak. Hogy e határon alul éltek-e szláv népek a honfoglalás korában,
arra csak a helynevek nyelvészeti úton kimutatható eredetéből kö-
vetkeztethetünk. Ilyeneket a puszták határáig a magyar nyelvterü-
leten is találunk a XI. században. Szlávok tehát ezen az alacsony,
és aránylag száraz tájakon is lakhattak, ha talán gyérebben is, mint
a nekik jobban megfelelő hűvösebb hegyekben. Itt azonban ma-
gyarok közé kerültek, s hamarosan beolvadtak a magyarságba. Be-
olvadásuk mély nyomot hagyott a magyarság vérségében és nyelv-
vében egyaránt. Ne higyjük, hogy ezen a vonalon túl a magyarság
nem tette be a lábát a Felvidékre! Itt azonban a magyarság már
szórványosabb volt, s Kniezsa térképének tanúsága szerint volt egy
sáv az Alföldek és a felvidékek között, amelyen belül a XI.—XII.
században magyarok és szlávok keverten éltek egymás mellett
Szembetűnő, hogy milyen keskeny ez a sáv az ország többi részé-
hez viszonyítva. Biharban teljesen hiányzik is. Ott a magyar nyelv-

Magyarország tiszta és vegyes nemzetiségi tájai a XI. században. (Kniezsa István és Glaser Lajos térképe után).

Magyarország tiszta és vegyes nemzetiségű tájai 1910-ben. (Az Angol Naval Staff „The peoples of Austria-Hungary” című atlasza után).

terület egészen lakatlan rengetegekig terjed, oly hirtelenül emelkedik ki a hegység. Máshol a vegyesterületen túl többnyire tiszta szláv területet is találunk.

Azt is megállapíthatjuk azonnal, hogy a vegyes nyelvterület határa csaknem pontosan egybeesik valamilyen csapadék határral. *A zárt magyar település határa valóban a 600 mm-es évi csapadék vonala.* A vegyes nyelvterület pedig legtöbbször helyen a 600-as és 800-as csapadékvonal között van. — Csak a Palócföld medencéinek vegyes nyelvű táját szegélyezi északon és délen egyaránt a 600 mm-es csapadékgörbe. Északias fekvésük és nagyobb tengerszintfeletti magasságuk folytán ezek azonban hűvösebbek alföldjeinknél s így 600 mm-es csapadéjuk nagyobb nedvességet jelent. Egyenlőnek vehető a mélyebb és délebbi tájak 800 mm-es csapadékával.

Ez a határ sok pusztai, alföldi növényünk északi határa is, mint azt Moesz Gusztáv térképe boznyítja. Így valóban fontos *természeti határ*, de ez *nem* jelenti azt, hogy egyben *természetes határ* is. Domborzatilag ugyanis nem az, mert a nyelvhatár nem hegyek gerincén fut, hanem a hegyek oldalán olyan formán, hogy a völgyek alsó részén magyar falvak, felső részén pedig szlovák falvak települtek — nyilvánvalóan együttélésre utalva. Ma itt fut a Csonkaország határa.

Figyelemre méltó, hogy délen a 600 mm csapadéknak megfelelően a zárt magyar nyelvterület a Dunáig terjedt, s hogy a Dráva és a Száva közének északi fele, ahol a csapadék 800 mm alatt van, vegyes nyelvterület volt, csak az Alpok nyulványain maradtak meg szláv lakosok.

Erdélyben a XI. században még szláv helynevekkel találkozunk körülbelül olyan arányban, mint az ország többi tájain is. Azóta a szláv lakosság nyomtalanul eltűnt. Nyilván beolvadt a nagyobb vitalitású románságba, amellyel azonos volt az élettere. Román helynevekről a XI. században még tudomásunk nincsen. A románság tehát csak a későbbi századokban kezdett beszivárogni.

Erdély medencéiben a csapadék mindenütt 600 mm alá esik és „Mezőségge” teszi a medencét. A XI. században valóban teljesen magyar nyelvterület is. — Délen még a 600 mm-es csapadékvonalon túl is magyarság lakott Kniezsa térképe szerint, ha gyéren is. Ide telepítettük be a szászokat. A Székelyföld medencéit Kniezsa térképe még szlávnak mutatja, mert az aránylag kevés magyar adat alapján nem akarta még vegyes nyelvterületnek feltüntetni. Később azonban ezek magyarrá váltak szinte pontosan betartva a 600 mm-es csapadékhatárt. A Királyföldön és a Mezőségen azonban a szász telepítések és a román előnyomulás következtében megcsökkent a magyarság száma, és megszűnt a táj tiszta magyar jellege.

Nyugaton hasonló viszonyok szabták meg a magyarság és németiség nyelvhatárát.

Tájaink sokszerűsége és különböző termelése sokféle foglalkozást tesz szükségessé: a mezőgazdaságtól az erdőgazdaságtól a bányászattig és ipárig. Olyan skáláját látjuk itt az emberi foglalkozásoknak, ami egy-egy nép öröklött hajlamait meghaladja. Hazánk különböző nemzetiségű lakosai viszont saját külön-külön *lakóterükben* természetes módon megosztottak az egyes foglalkozási ágak kö-

zött. A legtökéletesebb és a legharmonikusabb állami szervezet jöhetett így létre a közös életterben, azaz hazában, amelynek a Szent István-i elvek szerint való kormányzása könnyen megoldható és természetes volt, mert az egyes nemzetiségeknek lakóhelye és foglalkozása egyaránt szépen és tökéletesen el volt különítve egymástól. Érdekelletétek közöttük nem léphettek fel.

Itt önkénytelenül szembe kerül egymással a lakóhely és az életter fogalma és egyben tisztázódik is, hogy a kettő nem azonos. Az életter tágabb fogalom, mert a lakóhelyen kívül magában foglalja mindazokat a tájakat, amelyek terményeire valamely népnek életfenntartásához szüksége van. Így a magyarságnak a lakóhelye az Alföld és a dombvidékek, medencék. Életteréhez tartoznak azonban a felvidékek is, amelyek fáját, bányatermékeit, iparcikkeit stb. az alföldi ember nem nélkülözheti. Viszont a felvidékek lakóinak élettere is benyulik az alföldekre, mert gabonaszükségletüket onnan fedezik. Az országot bejáró drótostótok és az Alföldre aratni járó ruszin sommások példája ezt beszédesen bizonyítja. — Minthogy Magyarország határain belül valamennyi itt élő nép minden életszükségletét fedezheti, így az ország határáig érnek egyszersmind az itt lakó népek életterének határai is. Közös hazánk egyben közös életterünk is.

Ez a befelé néző centripetális gazdasági életter választotta le a hazán kívüli szláv néptörzsről mindazokat a szláv népeket, amelyek hosszabb idő óta a Kárpátok medencéjén belül élnek, és tette külön-külön néppé a szlovákokat, ruszinokat és horvátokat. Az újabban betelepült szerbség és a nem régóta beszivárgó románság még nyelvileg és érzelmileg nem szakadt el annyira a határokon túl élő rokonaitól, hogy ne tartaná egy népnek magát azokkal. De éppen a trianoni idők mutatták meg, hogy az a pár évszázados magyar életterbe való bekapcsolódás milyen elütő emberré formálta az erdélyi románt és a délvidéki szerbet regáti és szerbiai rokonaitól.

Ezt a gazdaságilag egységes, de nyelvileg sokszínű országot a turáni népek mindig a nemzetiségi türelmesség politikájával a Szent István-i állameszmével fogták egybe és kormányozták. Más népnek más eszközökkel ezt az egységet megteremtteni soha sem sikerült. Ily módon *a Szent István-i elvek úgy állanak előttünk, mint egy autark állam gazdasági irányításának eszközei.* A Szent István-i elveknek ezt az oldalát nem szókták hangsúlyozni, pedig ma, amikor minden állam autarkiaira törekszik, ezt értjük meg legkönnyebben, és trianoni csonkaságunkban is az ország egyoldalú termelése ébresztett a Szent István-i elvek fontosságának tudatára.

KÁDÁR LÁSZLÓ